

WEROLETT

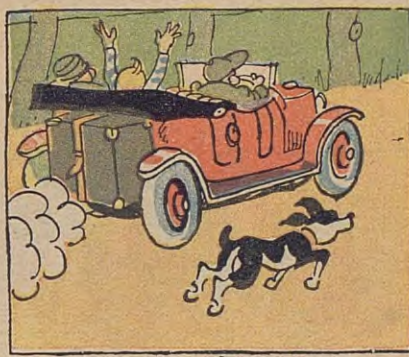
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

ELS NEUMÀTICS SALVADORS

La família Borrell ha comprat un cotxe i es disposen a estrenar-lo fent una excursió als afores.

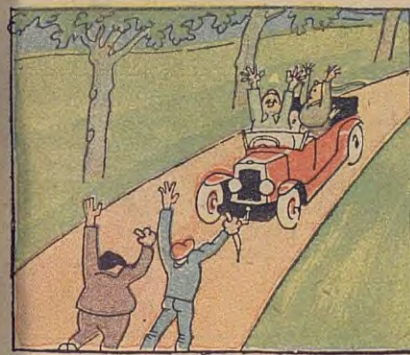
ELS NEUMÀTICS SALVADORS

Contents i satisfets surten de Barcelona disposats a fruit de les delícies d'un dinar a la muntanya.

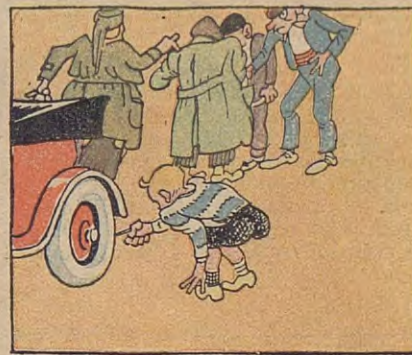
Però el Piska i el Birba són dos lladregots que es dediquen a saquejar excursionistes.

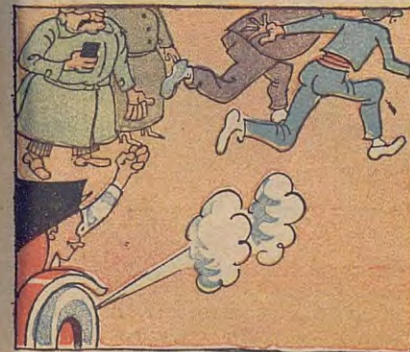
En un lloc solitari la família Borrell es veu deturada pels dos lladregots que els amenacen amb ganivets.

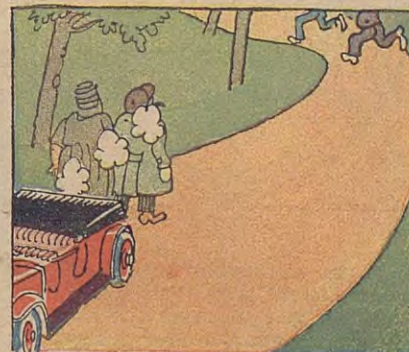
El Piska i el Birba exigeixen polidament que els sia entregat quan de valor portin al damunt.

En Miquel Borrell que és un xicot molt eixerit té una pensada salvadora i tot seguint la posa en pràctica.

Amb un punxó reventa un neumàtic produint la consegüent detonació que imposa el pànic als lladregots.

En Miquel reventa els neumàtics restants i el Piska i el Birba fugen espordits creient que venen els mossos de l'esquadra.

Els senyors Borrell abraçen emocionats el seu fill i el feliciten per la pensada que ha tingut.

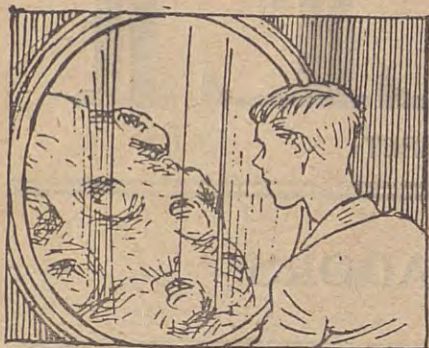

Un viatge a la lluna

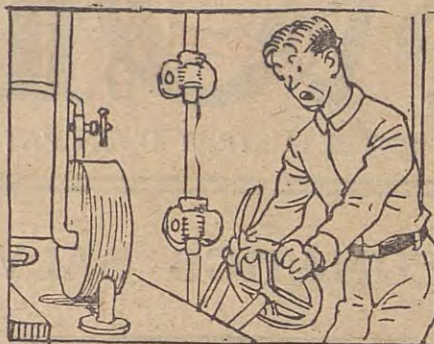
Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

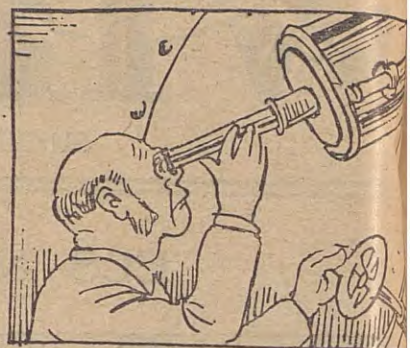
Dibuixos d'en MIRET

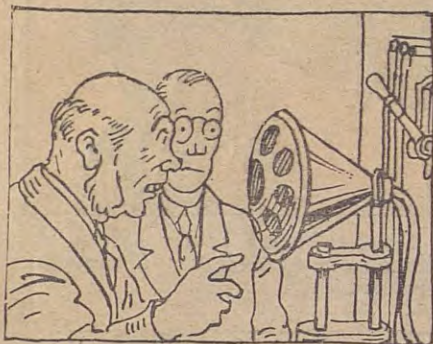
A mida que el temps transcorria la terra anava veient-se cada cop més xica, i la lluna en canvi s'anava engrossint, accentuant l'estructura de la seva superfície, amb les clàssiques muntanyes còniques i anulars. Portava ja tres hores de viatge i si bé fins llavors

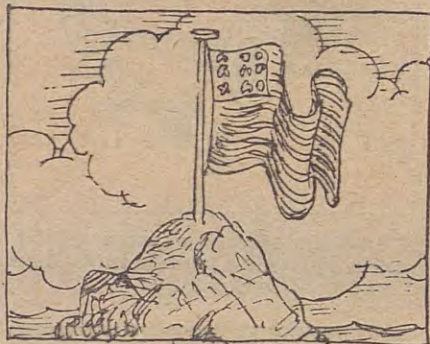
engrescat amb l'audàcia de l'aventura no havia tingut esma de reflexionar, ara que ja havia assaborit la delícia de la vertiginosa cursa per l'espai, s'havia adonat que al cap d'una hora arribaria a la lluna i... ¿com hi arribaria?... Estava segur que sabia ma-

niobrar de la manera adequada? Mentre ell es preocupava així, iguals preocupacions amoinaven el savi Haward i el seu secretari que seguint la cursa atansats darrera l'ocular de l'enorme equatorial de l'observatori de Mansfield. Llavors el savi inventor, com-

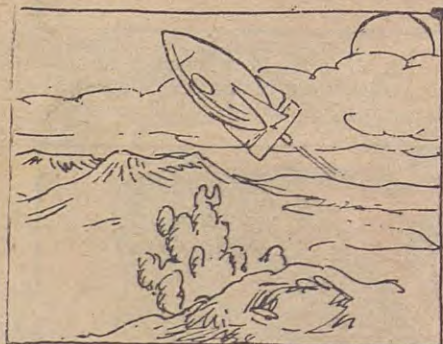
prenent que encara hi era a temps per mitjà de l'especial aparell de ràdio de què anava proveït el coet interplanetari, li cursà instruccions precises. James les rebé entusiasmat i féu a son temps atinades preguntes: —¿I un cop a la lluna, què he de fer?— I el doctor Harward li responia: — Abans d'obrir

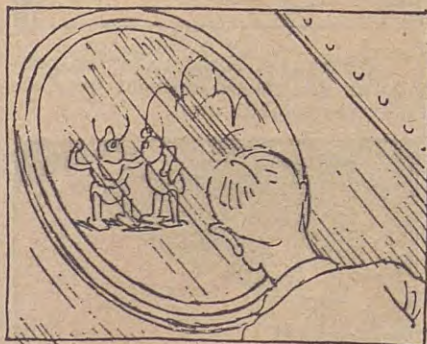
la cabina proveeix-te de l'aparell d'oxigen per a respirar, perquè a la lluna l'atmosfera hi és molt enrarida i t'asfixiaries. —¿I per tornar?— Primer planta la bandera americana al cim més alt, explica'ls bé la doctrina de Monroe i declara'ls els nostres protegits en cas que hi hagi mines de petroli... si no n'hi ha els dius que es po-

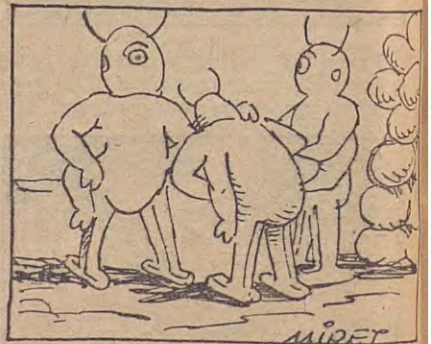
dran conformar éssent clients de la nostra producció cinematogràfica. — Bé, sí, però: ¿i per tornar?— insistia en James, que abans d'arribar a la lluna ja en tenia prou, i el savi anava intruïnt a James cada cop més esverat de la gran responsabilitat i perill que s'havia buscat.

Faltava mitja hora per «aterrar» o més pròpiament per «allunissar». D'acord amb les instruccions del doctor Haward, maniobrà James, amb tal precisió (pel compte que li tenia!) que l'aparell arribà a la lluna amb una velocitat molt enraonada, i anant ralentint pausadament fins a restar atu-

rat a uns vint metres de lluna (anava a dir de terra). Des d'allí observà pe'l finestró i veié un grup que no comprengué si eren elefantets, gats Félix o homes-imitació. Comprengué que els preocupava la presència del prodigiós coet, que es sostenia ara com un globus, mercès al dispositiu graduable

de les emanacions radiodinàmiques del coet que emetia ara les suficients per no avançar ni retrocedir. Amb molta precaució James féu apropar més el coet a la lluna per observar millor i servint-se d'uns prismàtics pogué veure a prop com si li estés parlant aquells éssers tan originals i estranys.

(Seguir)

LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

UNA BROMA PESADA

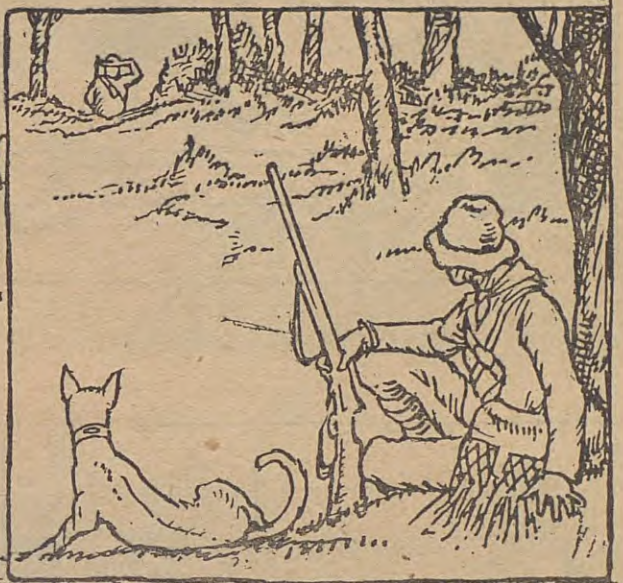
Si haguéssiu conegut al meu amic Salvador de Conill, hauríeu conegut l'home més en contradicció amb el seu nom. Perquè era un caçador terrible i sempre tornava de cacera amb un carregament de conills i perdius que esferèia. A més, era un dels homes més facciosos de la terra. Les seves facècies, com sol succeir tractant-se, de tipus de la seva espècie, no sempre eren d'una extremada correcció. Us en contaré una i vosaltres mateixos podreu judicar.

Un dia que el meu amic estava descansant de les fatigues d'una jornada

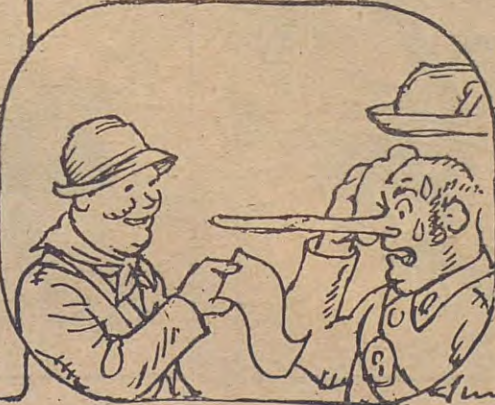

no massa productiva a l'ombra d'un joliu bosquet, va veure venir un guardabosc. Veure-li venir-li al pensament jugar-li una mala passada, fou cosa d'un instant.

Per posar en pràctica la seva diabòlica idea, va aixecar-se d'una revolada i va posar-se a córrer. Està clar, el guarda va sospitar de seguida que aquell caçador no devia tenir els papers enregla i va sortir a tot gas darrera d'ell. I la persecució, com aquelles que es veuen en les

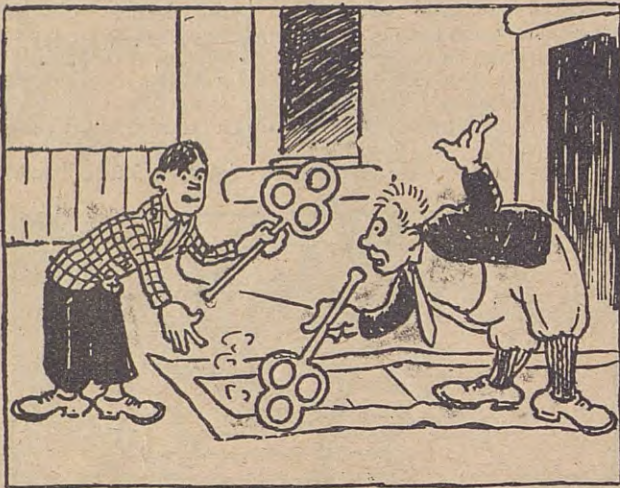
pel·lícules, va durar més de mitja hora, travessant torrents, pujant muntanyes, entafurant-se en les arbúcies, etc. A l'últim el meu amic va enfilarse a un arbre i esperà l'arribada del guardabosc. Quan aquest pogué parlar, li digué amb acritud: «Baixeu immediatament». «I ara, ¿per què?» «Tinc d'explicar-vos un conte». «No m'agraden.» «Us dic que baixeu.» «Estic molt bé aquí dalt.» «Baixeu, he dit!» «Però, ¿per què?» Us he de confiscar el fusell.» «Ja us en guardareu prou!» «Ja ho veurem; baixeu i no m'exaspereu!» «Ja va, ja va!» Amb tota calma el nostre amic baixà de l'arbre i s'encarà amb el guarda: «Doneu-me el vostre nom que us tinc de plantar un procés verbal!» «¿I a sant de què?» «Perquè cacieu sense permís!» «¿Com s'entén sense permís? ¿I què és això, doncs?» I, butxaquejant tranquil·lament, el senyor de Conill va treure's la llicència de caça que estava en tota regla. El guarda, amb un pam de nas, encara tingué esma de preguntar-li. «Així ¿per què corrieu?» «Perquè al meu gos li fan una por terrible els barrats de «jipi-japa» i vos en porteu.» El meu amic no explicà com va acabar la cosa, però us asseguro que si arribo a ésser jo el guardabosc, li clavo una multa que el doblego. I vosaltres, estimats nebots, que haurien fet?

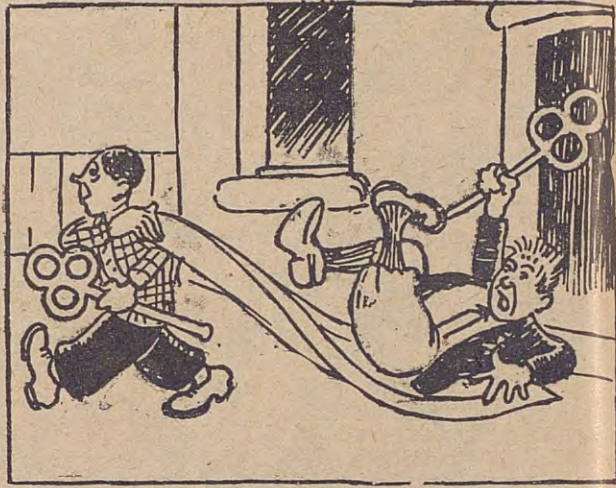
— Igual, exactament, estimat oncle

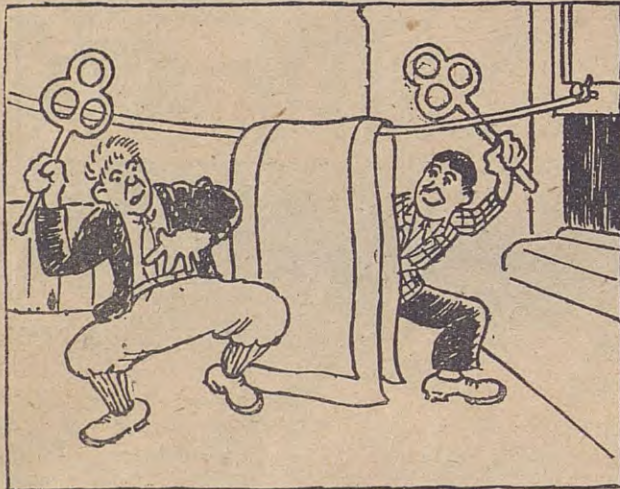
Tots perdent

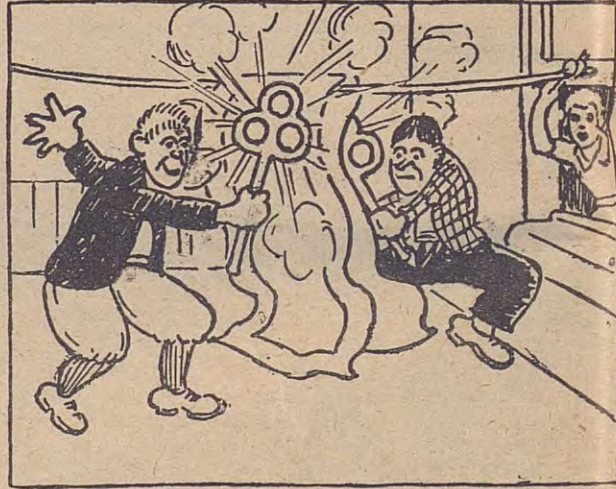
En Quimet desafia en Peret per veure qui dels dos picarà millor l'estora.

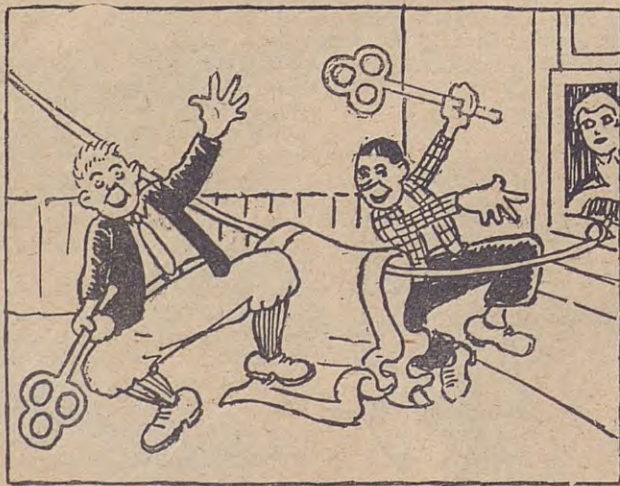
Acceptat el «reto», en Quimet agafa l'estora d'una revolada i en Peret rep una costellada fantàstica.

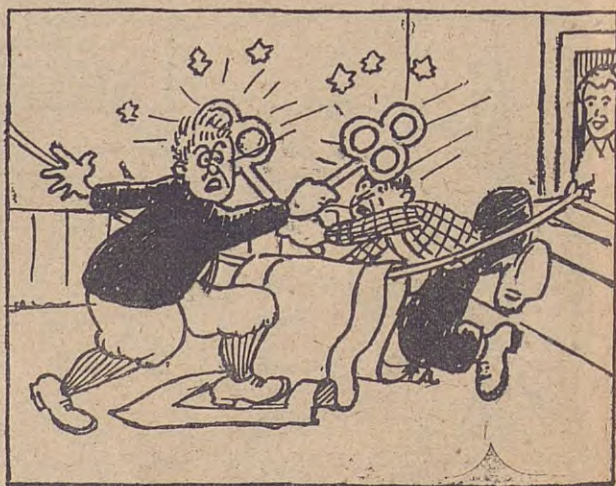
Penjada l'estora degudament començen de picar amb molta fúria.

Quan més engrescats estaven picant, la minyona en veure la pols que feien...

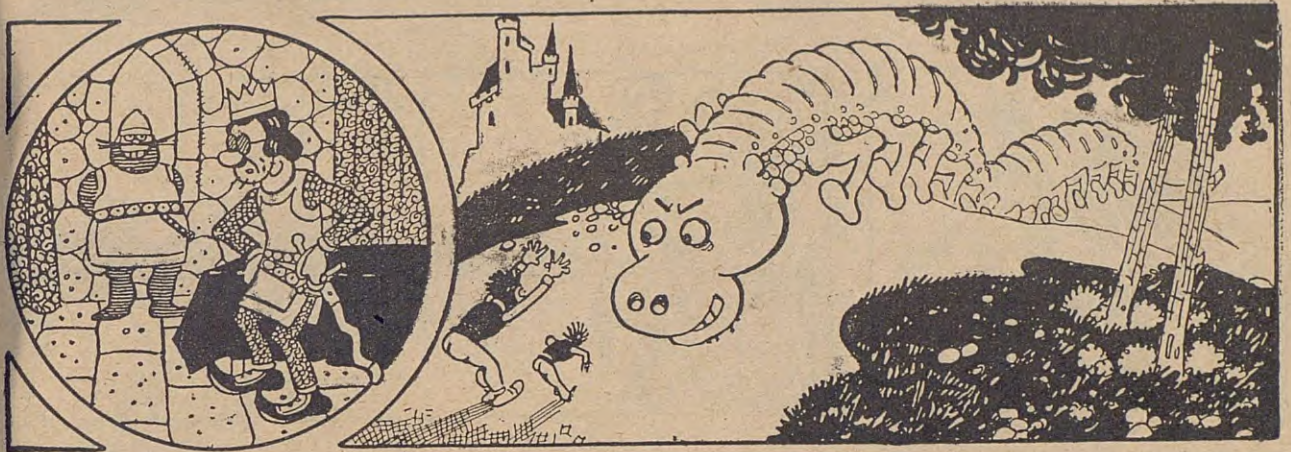
tancant la finestra fa baixar la corda que aguantava l'estora...

i reben els dos amics una garrotada cada un, amb l'estop pant corresponent.

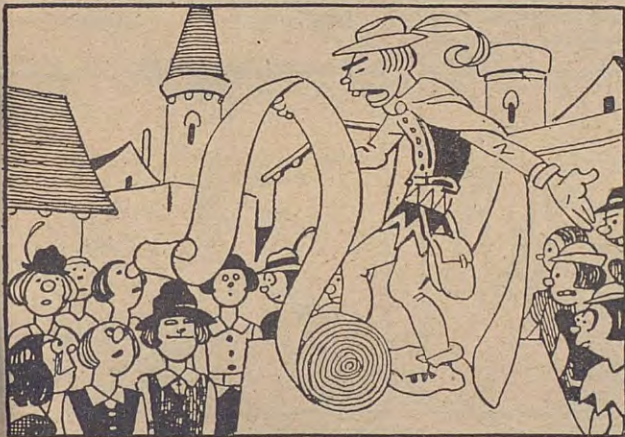

EL DRAGÓ

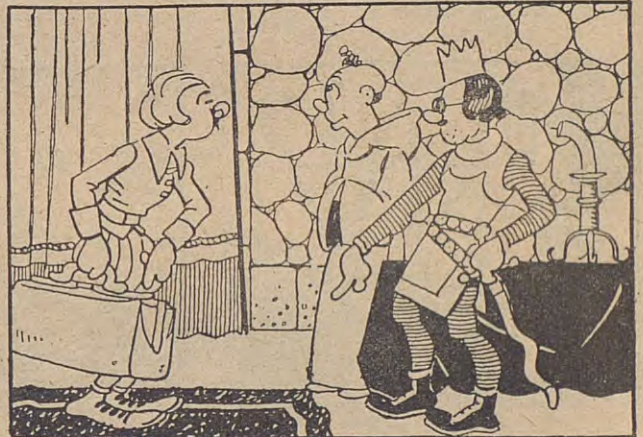

El pobre rei Cebrià molt preocupat està.

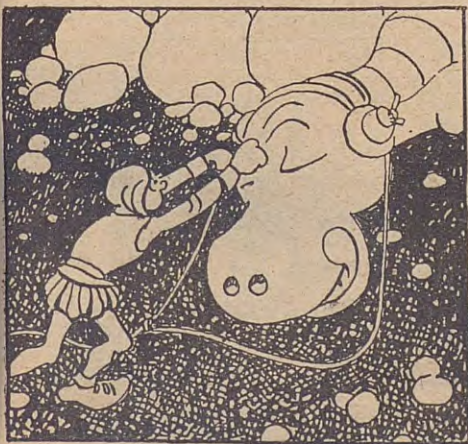
Perquè vora sa mansió ha aparegut un dragó.

De seguit fa pregonà un premi a qui el matarà.

Amb això que porto aquí el dragó faré morí.

Era un ràdio-receptò i hi féu escoltà el dragó.

Un xarleston va sonar i el dragó volgué ballar

Com que amb cent peus el ballava al cap de poc reventava.

FENT PLOURE

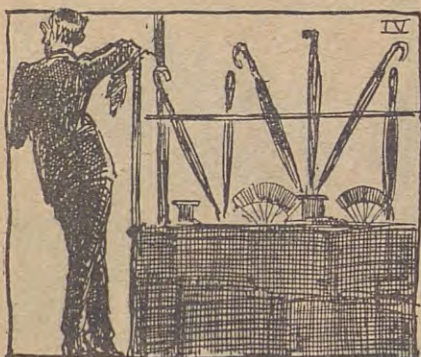
I
Don Pere Mullenà té botiga de paraigües al bell costat del portal del Teatre Orfeonal que és dels llocs més freqüentats per músics i aficionats:

II
Don Pere nota amb dolor que el negoci es fa menor d'ençà de la gran secada que regna des d'una anyada. Si del cel no baixen aigües ¿per què serveixen paraigües?

III
El Teatre Orfeonal posa un cartell colossal: «El gran tenor Galleret aviat cantarà set òperes renomnades. Des d'avui venem entrades.»

IV
Tota l'afició s'hi afua i a la guixeta hi ha cua. Don Pere diu consirós — Ai Senyor! Tant de bo fos! Si ara una mica plovia, quants paraigües no vendria!

V
El tenor canta tan bé que cada dia fa ple. Ja la cua es va allargant i Don Pere lamentant que no intervingui la pluja cada dia més s'enuja.

VI
No se sap què va passà però és cert que l'endemà quan el tenor Galleret feia un bonic refilet se li escapà un gall agut que al públic deixà abatut.

VII
I en resposta natural el cel mogué un temporal i mentre la gent sortia tant i tant del cel plovia que una gran cua es va fer a casa del paraigüer.

VIII
Don Pere tot satisfet el magatzem de xà net. Com que la gent era tanta vengué mil dos cents se;xanta paraigües en poca estona, amb una ganància bona.

IX
I ara el veiem que al tenor li està pagant el favor d'haver cantat malament per fè el xàfec imponent perquè entre ell i en Galleret aquest pacte havien fet.

A T R A P A T

IA sabeu que hi ha un premi de deu mil duros; per al qui logri capturar en Robador — digué l'Inspector al detectiu Nick-Holau.

— Jo en comprometo a capturar-lo amb una condició; que m'heu de donar mil duros per endavant.

— ¿I si no l'agaieu?

— Impossible que m'escapi. Però necessari o els mil duros; per atrapar-lo.

Nick-Holau era un home seriós i l'Inspector hi tenia tota la confiança. Per això no vacil·là en avençar-li els mil duros que li calien.

— Ara, maneu que un auto ràpid amb dos de la Secreta em segueixi a tot arret on jo vagi.

— Així es farà.

***

Al fons del barri marítim hi havia una greixosa taverna on no s'hi venia mai vi. Allà la beguda més fluixa era l'absenta i tant el taverner com el mossò vigilaven sempre que no caigués cap burilla excessiva vora les bótes per por d'un incendi; tant era l'esperit que s'hi guardava.

En una taula del recó més fosc, un home mal girbat i pelut de cara seia davant d'una ampolla de terrissa plena d'una ginebra capaç d'escanyar un bou i de tant en tant en buidava un got enorme.

A la taula del costat, un parell de mariners que també bevien, però amb més prudència, se'l miraven amb curiositat.

Al setè got, l'home barbut començà a murmurar frases incoherents. Al vuitè es posà a cantar Marina i al desè exclamà amb una forta riallada.

— Ara sí que el tinc! Ara, ara! Ja és meu! Ja, ja, ja!

— ¿A qui teniu? — li preguntà un dels mariners, mirant-lo fixament.

— En Robador! Ja, ja! No se m'escapará.

— ¿Voleu dir? — féu el mariner. — Mireu que és molt viu.

— És ben meu. El tinc segur. Fins ja he cobrat els deu mil duros per agafar-lo, ja veieu!

I es tragué de la butxaca un feix de bitllets i els comptà. Hi havia mil duros.

— El premi per capturar en Roba-

dor són deu mil duros — féu el mariner.

— Els altres els tinc a casa, a la caixa! — digué l'embriac. — No veieu que no se'm pot escapar! Vaja, no cal fingir més! Jo sóc el detectiu Nik Holau!

I amb les mans tremoloses s'arrencà la barba postissa.

— Vinga, marineret. Digues on és en Robador, que vaig a agafar-lo.

— Voleu venir amb nosaltres, que us hi acompanyarem? — digué el mariner fent fullet al seu company.

— Vinga, anem-hi. — I sostingut pels dos mariners, el detectiu sortí de la taverna fent essés.

— Prenem un taxi, que és lluny, — digué el mariner que duia la iniciativa

Pujaren al taxi i es feren dur a una altra taverna més bruta i fosca que la primera. Quan foren dintre, asseguren el detectiu a una taula i li feren servir més ginebra.

— Ara vindrà en Robador — li varen dir.

Mentrestant ja li havien tret els bitllets de la butxaca i el mariner principal deia al taverner:

— Entretén-lo un parell d'hores i tindràs propina. Quan estigui ben begut el portes ben lluny a dormir la mona. Deixa'm un filabarquí i rossinyols.

I els dos mariners tornaren al taxi i es feren dur a casa d'en Nick-Holau que era mitja hora lluny, a l'altra banda de la ciutat.

— Ara li rebentem la caixa i li prenem els altres nou mil duros. Pobret! Es creia capturar-me i la ginebra l'ha traït.

— Robador, ets el Rei de la «xamba»!

Entraren a casa el detectiu i a les palpentes cercaren la caixa. Però encara no l'havien trobada, que s'encengueren els llums i quatre homes, un xofer, dos de la Secreta i el mateix Nick-Holau els rodejaren amenaçant-los amb revòlvers.

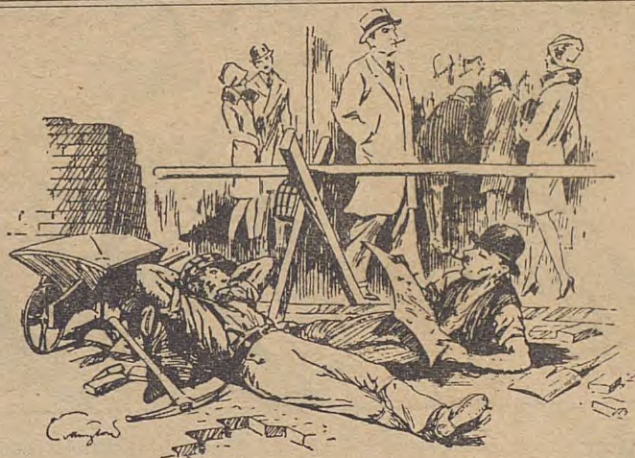
— No t'ho he dit, Robador, que et tenia segur. I no t'ho volies creure! Vinga els mil duros!

— Nick-Holau! ¿Com s'entén? Si us he deixat embriac al barri marítim!

— Si vols ginebra, encara en duc. — I el detectiu li ensenyà un bidó pla d'alumini que duia demunt del pit i on hi havia anat abocant els gots de beguda.

— I amb l'auto ràpid hem arribat aquí mig quart abans que el taxi per preparar-vos la rateta.

En Robador i el seu company es pogueren convèncer massa tard que les apariències enganyen.

— ¿On treballes? — Aquí. — Jo també.

(De The Passing Show)

Gran concurs d'ombres xinesques

725 — M. Mercè A. Llovera

726 — L. Bausili

727 — E. Puigbó

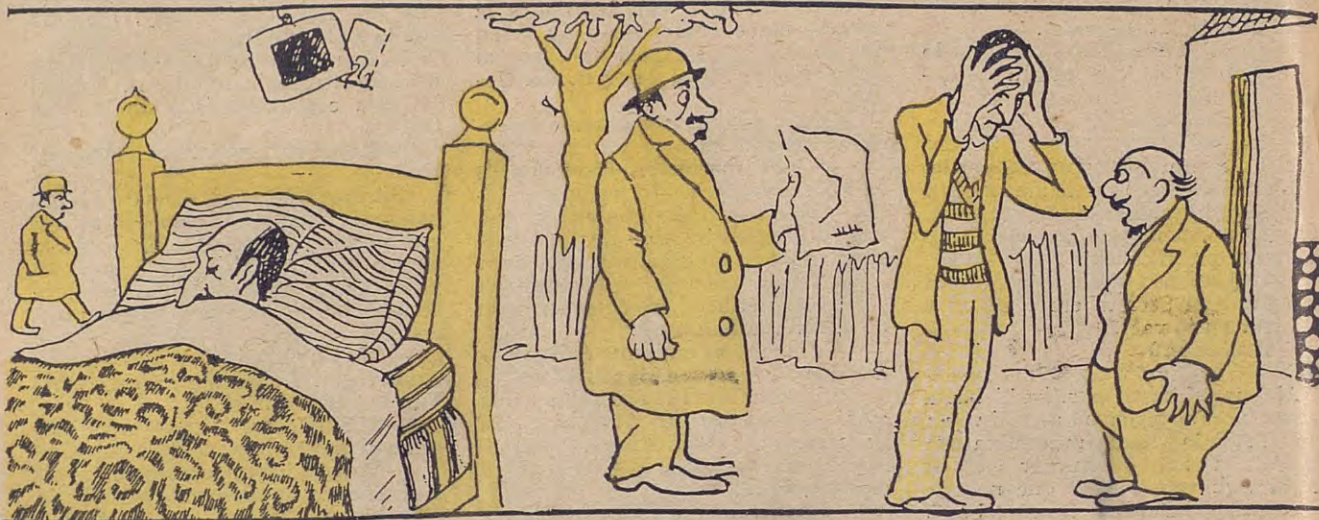

728 — Joan Orselli

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Aquesta locomoció
no va bé quan fa caló.

En Baliga ha somiat
que venia un delegat.

— Haureu d'abandonâ això
perquè hi fem l'Exposició.

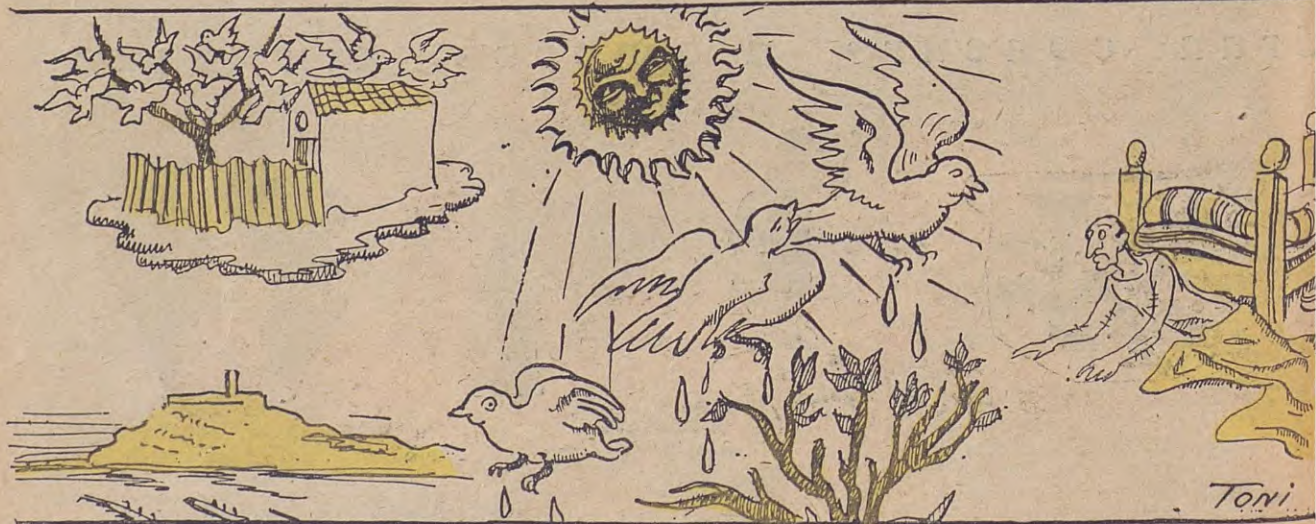
— Hem de marxar, trista sort
Però ens emportarem l'hort

I amb un pinzell, en Baliga
pinta les branques amb lliga.

Quan poca estona ha passat
mils d'ocells s'hi han enganxat

En Baliga els fa espantar
i ells es posen a volar.

I amb la força del conjunt
l'hort en pes s'enfila amunt.

Però la calor del sol
desfà el vesc al mig del vol.

I ha caigut al peu del llit
en Baliga deixondit.

Toni